

Arrest

nr. 141 542 van 23 maart 2015
in de zaak RvV X /

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 oktober 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 december 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Van 2 april 2008 tot 31 oktober 2011 werd de verzoekende partij als student gemachtigd tot een verblijf van bepaalde duur en in het bezit gesteld van een A-kaart die jaarlijks werd verlengd.

1.2. Op 10 juni 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de vreemdelingenwet).

1.3. Op 24 september 2008 werd aanvraag van 10 juni 2008 om machtiging tot verblijf niet in overweging genomen.

1.4. Op 21 januari 2009 diende de verzoekende partij een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 8 juni 2011 werd de voormelde aanvraag van 21 januari 2009 om machtiging tot verblijf geweigerd.

1.6. Op 10 oktober 2012 diende de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7.1. Op 27 februari 2013 werd de aanvraag van 10 oktober 2012 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort: de Raad).

1.7.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 3 september 2014 diende de verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.9. De voormelde aanvraag van 3 september 2014 om machtiging tot verblijf werd niet in overweging genomen.

1.10. Op 10 oktober 2014 diende de verzoekende partij een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.11.1. Op 27 oktober 2014 werd door de verwerende partij de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing die aan de verzoekende partij op 13 november 2014 ter kennis werd gebracht, is thans de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“(...) Aan de heer (...) T.N. wordt een inreisverbod voor 2 (twee) jaar opgelegd, Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.10.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- *In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 2 jaar omdat:
2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen heeft om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.10.2014. (...)”*

1.11.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11.3. Op dezelfde datum werd de aanvraag van 10 oktober 2014 om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard. De verzoekende partij diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden,

ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna verkort: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991), van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder van de redelijkheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij betoogt eveneens dat een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

Na het letterlijk aanhalen van artikel 8 van het EVRM en een theoretische uiteenzetting hierover, stelt de verzoekende partij dat zij sedert jaar en dag samen met haar zieke moeder woont, die zij dagelijks verzorgt, wat wordt bevestigd door het medische attest van de behandelende arts van haar moeder. Zij geeft aan dat zij aldus onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM, zodat moet worden onderzocht of de beslissing ook conform artikel 8, tweede lid is, waarbij zij stelt dat de inmenging van het openbaar gezag bij artikel 12bis van de vreemdelingenwet is voorzien.

Na algemene overwegingen over de beoordeling van de inmenging van het openbaar gezag en de toepassing van artikel 8, tweede lid van het EVRM, stelt de verzoekende partij met betrekking tot de reële banden met het land van herkomst dat zij haar land 7 jaar geleden heeft verlaten en sinds haar 19^e geen voet op Marokkaanse bodem heeft gezet, dat zij hier in België haar studies volbracht en dat zij in Marokko geen familie meer heeft daar haar familieleden inmiddels allemaal in België wonen. Zij merkt op dat de situatie anders ligt voor haar moeder die weldra de Belgische nationaliteit zal verkrijgen, sedert jaren op het Belgische grondgebied woont, in het bezit is van een verblijfsvergunning, het centrum van haar belangen op alle vlakken hier in België heeft gevestigd, in België stipt wordt opgevolgd door haar behandelende artsen en niet in staat is om mee met haar naar Marokko te reizen.

Zij wijst erop dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, dat de situatie waarin haar moeder zou terechtkomen en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar moeilijk is en dat het algemeen belang van de verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die zij kan laten gelden.

Zij licht verder toe dat de bestreden beslissing geen enkel gewag maakt van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk gemaakt zou zijn, dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat de verwerende partij ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt en volledig heeft nagelaten om haar actuele gezinssituatie in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat het gezinsleven niet verder gezet zou kunnen worden elders dan in België. Zij is van mening dat zelfs indien niet wordt geconcludeerd dat artikel 8 van het EVRM werd geschonden, de verwerende partij overduidelijk tekortschiet in haar zorgvuldigheidsplicht en formele motiveringsplicht, dat de bestreden beslissing geen enkel spoor bevat van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

Nadat de verzoekende partij de tekst van artikel 74/11, § 1 van de wet van 1980 heeft geciteerd en in algemene bewoordingen stelt wat deze tekst inhoudt, licht zij verder toe dat zij aldus zeker een belang heeft bij de vernietiging van het inreisverbod, dat dit inreisverbod werd opgelegd omdat zij geen gevolg gaf aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verwerende partij echter nalaat om te motiveren waarom dit verbod voor een duur van 2 jaar wordt opgelegd en dat de loutere vermelding van 2° van artikel 74/11, § 1 van de wet van 1980 geen motivering is.

Zij stelt dat zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, zoals bij het niet uitvoeren van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dit niet impliceert dat daarbij de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd, noch dat nadere motivering enkel voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, betoogt de verzoekende partij dat enkel werd voorzien in een feitelijke motivering omtrent het opleggen van het inreisverbod en omtrent de duur van het inreisverbod, dat deze motieven op hetzelfde neerkomen, namelijk dat geen vrijwillig gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat uit deze motivering niet kan worden afgeleid waarom in casu, gelet op de specifieke omstandigheden, wordt geopteerd voor een termijn van 2 jaar en niet voor de maximumtermijn van 3 jaar, dat het opleggen van een termijn van 2 jaar niet kan impliceren dat er geen motivering inzake de duur van het opgelegde inreisverbod vereist is en dat zij bij deze dan ook geen enkele kennis heeft van een motivering van het inreisverbod.

2.2.1. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “familie- en gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip “privéleven” wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip “privéleven” een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de “fair balance”-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het

grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de wet van 1980 (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

De verzoekende partij wijst op haar gezinsleven met haar moeder. Zij verwijst naar een medisch attest waaruit blijkt dat haar moeder haar mantelzorg nodig heeft, dat het stabiel gezinsleven vaststaat en een inreisverbod van 2 jaar onevenredige schade zal toebrengen aan het gezinsleven.

De Raad wijst er evenwel op dat het EHRM reeds meermaals geoordeeld heeft dat een familieband tussen meerderjarige kinderen en ouders niet aangenomen kan worden tenzij er kan aangetoond worden dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid bestaan (EHRM, 10 april 2012, Balogun v. UK, nr. 60286/09; EHRM, 2003, Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands, nr. 31519/96). In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij samenwoont met haar moeder; dat haar moeder lijdt aan een chronisch hartlijden, weduwe is, zorgbehoevend is en nood heeft aan mantelzorg voor haar dagelijkse activiteiten en voor het houden van toezicht bij medische noodsituaties. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoekende partij hiervoor instaat. In casu kan dan ook worden aangenomen dat er sprake is van een gezinsleven tussen de verzoekende partij en haar moeder.

De verzoekende partij tracht zich te beroepen op een gezinsleven dat zij evenwel voor een aanzienlijk deel in illegaal verblijf heeft opgebouwd. Het voortbestaan van dit gezinsleven waarop zij zich beroept was van meet af aan precair, daar de verzoekende partij slechts in het kader van studies toegelaten werd tot een verblijf en dit verblijf na 3 jaar niet meer werd verlengd in 2011. In casu houdt de bestreden beslissing aldus geen weigering van voortgezet verblijf in, zodat er geen sprake is van een inmenging in het gezinsleven. Enkel de toetsing van een eventuele positieve verplichting van de overheid om het gezinsleven in precair verblijf te handhaven, dient te worden gevoerd.

Van een onevenwicht tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid is geen sprake. De verzoekende partij wist, of behoorde te weten, dat haar verblijf van meet af aan precair was en zij slechts in het kader van studies toegelaten werd tot een verblijf en dit verblijf na 3 jaar niet meer werd verlengd in 2011. Waar de verzoekende partij stelt dat ze geen familie meer heeft in Marokko brengt zij daar niet het minste begin van bewijs voor aan. Hoe dan ook is de verzoekende partij oud genoeg om in haar land van herkomst een nieuw leven op te bouwen. Tevens kan de verzoekende partij moeilijk voorhouden geen reële banden te hebben met haar land van herkomst nu zij toch tot de leeftijd van 19 jaar in Marokko heeft gewoond, hetgeen beduidend langer is dan de periode waarop zij in het Rijk verblijft. Uit de nood aan mantelzorg van haar moeder volgt geen positieve verplichting voor de staat om het verblijf aan de verzoekende partij verder toe te staan. De verzoekende partij laat immers na aan te tonen dat haar moeder geen beroep kan doen op andere diensten in de thuisverpleging. De bestreden beslissing strekt er ook niet toe het eventueel bestaand gezinsleven te beletten en verbiedt

de verzoekende partij niet in het herkomstland haar gezinsleven met haar moeder verder te zetten. De huidige moderne communicatiemiddelen laten het immers toe om het bestaande gezinsleven te onderhouden. De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Niets belet de verzoekende partij, al dan niet tijdelijk, terug te keren mits naleving van de wettelijke bepalingen. De verzoekende partij en haar moeder wisten dat het voortbestaan van hun gezinsleven zoals het op heden bestaat, precair was.

Waar de verzoekende partij in wezen nog stelt dat zij het recht heeft op het ontwikkelen en onderhouden van sociale relaties, dient vooreerst gesteld dat dergelijke relaties in principe niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Er wordt in casu zelfs niet aannemelijk gemaakt dat deze relaties van die aard zijn dat zij beschermingswaardig zijn.

Ten slotte kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij om de opheffing van het inreisverbod kan vragen, zoals de verwerende partij aangeeft in de synthesenota van 27 oktober 2014 en in de beslissing van 27 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf geweigerd werd.

De verwerende partij vermocht in casu een strikte toepassing van de verblijfsreglementering te laten primeren op de particuliere belangen van de verzoekende partij.

Artikel 8 van het EVRM houdt, waar de verzoekende partij voorhoudt dat geen enkele belangenafweging in de bestreden beslissing staat, als dusdanig ook geen plicht tot formele motivering in. Uit de stukken van het administratief dossier, in het bijzonder de synthesenota van 27 oktober 2014, blijkt dat er rekening is gehouden met het gezins- en familieleven en met de gezondheidstoestand van haar moeder.

Een schending van artikel 8 van het EVRM of van het aangevoerde zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. Wat betreft het betoog van de verzoekende partij dat het inreisverbod niet werd gemotiveerd omtrent de duur van twee jaar en dat er geen rekening gehouden werd met haar specifieke omstandigheden, merkt de Raad op wat volgt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de motieven van de bestreden beslissing, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Tevens bevat het bestreden bevel een motivering in feite. Met name wordt gesteld dat de verzoekende partij niet aan de terugkeerverplichting voldaan heeft vermits ze geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 februari 2013. Er wordt haar een inreisverbod van twee jaar opgelegd omdat ze na het betekenen van het bevel geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van het Rijk en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten. Er wordt ook nog aangestipt dat de verzoekende partij integendeel op 10 oktober 2014 een regularisatieaanvraag heeft ingediend.

De afdoende formele motivering moet de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet moet de duur van het inreisverbod worden vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval" (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (*Parl.St. Kamer*, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet bepalen:

"De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet volgt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen "indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan" en/of "indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd."

Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld "door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval".

De verwerende partij legt middels de bestreden beslissing een inreisverbod van twee jaar op omdat "niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan". Hierna wordt in de bestreden beslissing als reden vermeld dat "daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.10.2014".

In casu stelt de Raad evenwel vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod. In de bestreden beslissing motiveert de verwerende partij uitdrukkelijk: "Er wordt aan betrokkene een termijn van 2 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 10.10.2014". Hieruit kan alleen maar afgeleid worden dat de verwerende partij niet enkel de reden van de beslissing tot het nemen van het inreisverbod op zich heeft gemotiveerd, maar eveneens de reden waarom zij voor twee jaar heeft gekozen, met name omdat de verzoekende partij haar illegaal verblijf verder blijft bestendigen, nu blijkt dat zij na de betekening van het bevel dat haar werd gegeven een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat betreffende de termijn van twee jaar geenszins gemotiveerd wordt. Aan de motiveringsplicht is op die wijze door de verwerende partij vormelijk voldaan.

De verzoekende partij betwist niet dat zij zich in de omstandigheden bevindt waarbij haar een inreisverbod kan worden opgelegd noch de bovenstaande motivering dat zij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België en het Schengengrondgebied vrijwillig te verlaten en een nieuwe regularisatieaanvraag heeft ingediend, doch meent zij dat geen individueel onderzoek werd gevoerd om een termijn van twee jaar op te leggen, noch dat hieromtrent werd gemotiveerd.

Echter lijkt de verzoekende partij aan te geven dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan haar situatie voor het bepalen van de duur van het inreisverbod, waarmee ze duidelijk doelt op het gezinsleven met haar moeder dat zij uitgebreid heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

Zoals voormeld vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat er rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Rekening houden met betekent echter niet dat er sprake is van een formele motiveringsplicht. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden.

In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij aangaande het gezinsleven uitdrukkelijk het volgende stelt "moeder verblijft hier. Betrokkene krijgt een inreisverbod maar hij kan hiervan de opheffing vragen om humanitaire redenen".

Aldus kan de Raad uit het administratief dossier afleiden dat voor het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden, zijnde met "*alle omstandigheden eigen aan de zaak*", zoals het door de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangevoerde gezinsleven door de verwerende partij is rekening gehouden.

De verzoekende partij kan niet in redelijkheid betogen dat de duur van het inreisverbod werd vastgesteld zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

Met haar betoog maakt ze geen schending van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk. Evenmin toont ze de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet of van het redelijkheidsbeginsel.

Het enige middel, in de mate het ontvankelijk is, is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU